

følgelig blev hun vred, og med lige saa naturlig Selvfølgelighed bad han hende om Forladelse og saa angerfuld ud.

Da blev hun grebet af en Medfølelse med ham; hun maatte tvinge sig selv til ikke at tage ham i Forsvar; hun maatte skjule for sig selv, at hun frygtede, han skulde trække sig tilbage, og da de skiltes, smilte hun — men det opdagede hun først, da hun traadte ind i Stuen, og Faderen studerede over hendes glade Ansigt. Hun smittede Faderen med det Smil; han, som levede med i hver enkelt lille Del af hendes Tilværelse, han blev helt varm over dette Smil, ja, helt begejstret, helt bragt ud af sit lidelsesfulde Livs skruetikkende Kurve.

»Hvor ser du glad ud i Aften, Anne Lise,« sagde han sagte, for han vidste, at det skulde siges sagte, maaske skulde det helst ikke siges; men hendes Smil, det første i lange Tider, bragte ham fra Koncepterne, for som en Ild gennem hans syge Legeme, var en Velgerning mod ham selv, som maatte bringe ham til Taksigelse og velsignede Velvære.

»Naa, smilede jeg,« sagde Anne Lise og blev rød i Ansigtet; det var nærmest en Fejltagelse, der var i hvert Fald ikke nogen Grund til det. Hun gjorde Ende paa sin egen Forvirring ved at sige kort God Nat; men da hun alligevel syntes, det manglede noget i hele denne ufrivillige og usædvanlige Opførsel, glattede hun hans Tæppe med et enkelt lille Strog af den ene Haand. Han saa taknemmelig og inderlig tilfreds paa hende. Det klang inde i ham, stærkt og overdøvende alt andet i hans Sjæl: »Hun er sandelig en pragtfuld lille Datter; hvor er hun god og storartet«. Og den Nat sov han, fuld af lange, muntre Drømme, sov sig bort fra sin Sygdom og sit hænkeraslende Liv. Han havde lagt sin højre Haand over Panden, den dirrede nu og da; han havde altid lagt sin højre Haand over Panden, naar han var lykkelig i Livet, for lige som at føle Lykken inderligt og passe paa den.

Men for Poul Molde betød Anne Lise en Prøve, han skulde bestaa, en Prøve paa Sniidhed og Kraft; det var hans Maal at vinde hendes Hjerte og kaste det fra sig, saaledes som den rige og mægtige formaar at

kaste en kostbar Mønt fra sig uden at frygte for at blive fattig af den Grund; han maatte have et Bevis paa sin Magt, et synligt Krigstrofæ, som han selv med Tilfredshed kunde betragte i svage Øjeblikke.

Den Dag, det gik op for hende, at hun var blevet sveget, sad hun netop og saa hen paa Fuldmægtig Hansen og opdagede — som i et uroligt Taagesyn —, at den utaalelige Flip var borte. Fuldmægtig Hansen var velbarberet, lukkede det ene Øje, mens han paa vanlig Vis skævede tilbage til Anne Lise. I dette Øjeblik var det, at det fuldstændig gik op for hende, at Poul Molde havde bedraget hende, og hun lukkede Øjnene og folte sig usigelig ensom — for første Gang ensom, værgeløs, forladt.

Da forvandlede hendes Stolt-hed sig til milde Taarer, hendes Hovmod til barnlig Angst; først nu forstod hun, hvad Livet var, at det var den grænseløse Sorg og den uendelige Lykke. Ydmygt lærte hun at elske den, der havde forskudt hende. Hun opdagede de Gader, han af og til kom igennem, saa et Glimt af ham nu og da; hun fandt paa Undskyldninger for hans Adfærd; rimeligvis blev han af sine Forældre tvunget ind i det rige Ægteskab, som han indgik et Par Aar efter. Fra Aar til Aar fulgte hun ham saa nøje, at hun af Udseende kendte enhver af hans Venner, hans Familie og hans Tjenestepige. Saa trofast holdt hun Øje med ham, elskede ham Resten af sit Liv; han havde sveget hende, men hun sagde til sig selv, han har frelst mig, mit Liv har han givet mig; jeg vidste ikke af mig selv, forstod ikke at leve, for han lærte mig det.

Ung genta

sókir pláss í eina forrætning í Havn. — Flink í rokning og skrivning.

Prentsmiðjan vísir á.

Sílatráða (eingilsk)

ynskist til keyps. — Billet merkt „Sílatráða“ biðist send til blaðstýraran.

Lýsing.

Av tí at bótt verður um tað elektriska luftneti í juni mánaði, verður hervið gjørt kunnigt, at tað kann koma at bera soleiðis á, at eingin streymur er summar dagar í teirri tíð, hetta arbeiðið verður gjørt.

Tórshavnar býráð, 1. juni 1933.

Men til sin syge Fader sagde hun tit, naar hun havde kysset ham til Godnat: »Livet har taget os begge to til Fange nu, Far.«

Men den Syge rynkede Panden i indestrængt Raseri: »Skurken,« mumlede han, »var jeg rask — kunde jeg rejse mig — han skulde ikke ha' sluppet saa let.«

Han tilgav aldrig Poul Molde. Var det da hans Had eller hendes Kærlighed, eller var det et Tilfælde, der gjorde, at den dygtige Ingeniør fem Aar senere omkom ved en Bilulykke. Ingen kan vide det; men fra den Dag tænkte Anne Lise mere paa Døden end paa Livet.

HAVNAR KOL- & CEMENTHANDIL

KUL
COKES
BRÆNDE

TLF. 208.

af den Dogmatik, som Grágás har været Genstand for.

Paa Side 86—87 udtaler Prof. E. B. sin Utilfredshed over, at jeg har gjort for lidt Brug af fremmed Ret og tager som Eksempel Spørgsmaalet om ænstemmighed eller vote-ring. Hertil maa jeg svare, at hvor et nationalt Retsspørgsmaal klart og utvetydigt kan afgøres af den nationale Ret, saa maa dette være det sikreste og eneste rigtige, og det har jeg gjort. Men netop i det Tilfælde, som Prof. E. B. anfører som Eksempel, var den islandske Lovtekst saa tavs, at det forekom mig nødvendigt at tage germansk og især norsk Ret til Hjælp, ikke for at afgøre Spørgsmaalet, men for at kaste Lys over det islandske Oplysningsmateriale (se Grönl. statsr. Still. S. 50—51, jfr. S. 46—54). Naar Prof. E. B. (S. 86) foreslaar at bruge canonisk Ret! for at udfylde Hullerne i Tingsordningen i Grágás, har han fort sin Kritik ind paa et Spor, som er saare karakteristisk for hele hans Angreb!

Prof. E. B. bebrejder mig ogsaa en daarlig »begrebsdannelse« (S. 87) og fører som Eksempel: »at han lar de gamle godene på Island ha stor indflydelse i lighed med videnskapsmænd, som samler retten og forklarer dem«. Jeg kan ikke opfatte, hvad min ærede Modstander har at udsætte paa dette, og kan derfor heller ikke svare ham. Hans andet Eksempel lyder saaledes: »Han lar »gode-

hvervet tillige med gode og tingmænd« være »en slags lovformelig politisk parti, medens godshvervet uden gode og tingmænd« er »en eksisterende ramme om et saadant parti; man kan kanskje gå ud fra, at det bara er stilistisk uheldige udtryksmåter«. Med denne Argumentation oplyser Prof. E. B. os blot om, at han selv ikke kender Sociologi i snævrere Forstand som Læren om Samfundsformer og Samfundsrammer, en næsten uundværlig Hjælpevidenskab ved Forskning indenfor de egentlige Samfundsvidenskaber. — At det blotte Godord, uden Gode og Tingmænd, eksisterede som en lovfæstet Samfundsramme fremgaar bl. andet deraf, at det var Genstand for Køb og Salg. Jeg fastholder iøvrigt alle mine Anskuelser om Godordet og henviser herom til »Grønlands statsretslige Stilling i Middelalderen« S. 58—66, jfr. S. 15—18, 24—37.

Saa kommer det, som Prof. E. B. anser for min værste Fejl: »Værre er det, når han (S. 20 f.) sier, at en fælles rettspleie »knyttede islænderne sammen til en slags brodersamfund eller en slags orden«. Fælles rettspleie findes dog visselig i de fleste samfund, uten at de dermed får nogen slik karakter. Men også dette er kanskje mere gloser end mening«. Jeg kan spare mig en Realitetsdrøftelse, thi Prof. E. B.'s Indvendning beror paa hans Misforstaaelse af Sproget: Mine Ord er saaledes: »Et fælles Retssystem medfører

Høvundar og útgevarar, feløg!

Hava tit okkurt, ið tit vilja prenta, hvørt tað so eru brævørk, navnamerki, reikningar, bókur ella bløð, stórri ella smærri skriftir á føroyskum ella donskum máli, eiga tit at fregnast eftir okkara prisum. Tað vil loysa seg afturat tí at tit fáa slik arbeiðir bæði væl gjørd og skjótt avgreidd. Annaðkvørt skrivið ella ringið til prentsmiðu B. Z. Jensens við Skútarsgøtu, Tórshavn, Telefon 143.

einstakur maður
ella kvinna!

Annoncerende!!

Vejen til
en virkningsfuld
Reklame

gaar gennem en Annonce i

„Føroya Social-Demokrat“.

„Føroya Social-Demokrat“

har vundet Indpas hos det store, jævne Publikum,

Det er derfor i Deres egen personlige Interesse at benytte „Føroya Social-Demokrat“ til al Avertering i Fremtiden.

Útgevarar: Javnaðarmannafelag.
Blaðstjóri við ábyrgd: H. M. Jacobsen.
Prentsmiða B. Z. Jensens, Tórshavn.

en fælles Retspleje, hvilket knyttede Islænderne . . . ». Hvilket viser her til Retssystem (incl. Retspleje), hvad min ærede Modstander af sproglige Grunde ikke forstår.

Da det udtrykkelig siges i Farmannalog i Jónsbók, at Grønland er »indenlandske«, kan det i Betragtning af Jónsbókstekstens uomtvistelige Paalidelighed og Autoritet hverken betvivles, at Grønland var en Del af den islandske Stat, eller at Jónsbók var den gældende Lovbog paa Grønland.

Uafhængigt heraf beretter to Kilder om selve Indførelsen af Jónsbók paa Grønland. Den ene er et Vers i Lyschanders rimede Grønlands Chronica, det andet Skrift er en temmelig gammel Afskrift af visse anonyme Annaler, som paa Islands Østerland var blevet taget af Finnur Magnússon (Grönl. hist. Mind. III, 458). Om dette Annalhandskrift skriver Prof. E. B.: »Det annalhandskriftet, som indeholdt notisen, er tapt; den kendes bare i den omsetning til moderne sprog av Finn Magnússon i begyndelsen av det 19 Arh.«

Om Finnur Magnússons egenhændige Afskrift er gaaet tabt ved jeg ikke. Om »Originalhandskriftet« er gaaet tabt, ved hverken Prof. E. B. eller jeg. Urigtigt er det i hvert Fald hos ham at Annalnotisen kun kendes omsat til moderne Sprog. Den lyder nemlig saaledes i Finnur Magnússons egen Udgivelse: »1280 deyði Magnús konúngur; á sama ári sendi